

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818200168
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8818200168.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v spore žalobcov: X/ A. O., H.. XX.XX.XXXX, C. S.. A.. Š.Á. XXX/XX, XXX XX N. H. R., X/ G. O., H.. XX.XX.XXXX, C. S.. A.. Š. XXX/XX, XXX XX N. H. R., právne zastúpená JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, so sídlom Kukorelliho 1505/50, 066 01 Humenné, P. O. Box 104, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 15, o zaplatenie 3.724,41 eur, takto

rozhodol:

1. Súd konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 0,03 eur s príslušenstvom zastavuje.
2. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade istinu vo výške 3.724,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.724,38 eur od 20.04.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
3. Žalobcom v 1. a 2. rade sa p r i z n á v a j ú trovy konania v celom rozsahu, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali voči žalovanému zaplatenia sumy 3.724,41 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a nárok na náhradu trov konania.
2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca v 1. Rade ako dlžník, žalobkyňa v 2. Rade ako spoludlžník a žalovaný ako veriteľ, uzatvorili dňa 02.04.2009 Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol žalobcovi v 1.rade pôžičku vo výške 6.700 eur a žalobca v 1. Rade sa zaviazal túto pôžičku žalovanému splácať 119 - mi mesačnými splátkami vo výške 97,85 eur s termínom konečnej splatnosti 02.04.2019. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že žalovaní si svoje zmluvné povinnosti doposiaľ plnia a pôžičku veriteľovi riadne splácajú. Uvedená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je spotrebiteľskou zmluvou, keďže napĺňa znaky spotrebiteľskej zmluvy uvedené v § 52 Občianskeho zákonníka. Zmluvnými stranami sú žalovaný (dodávateľ), ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a žalobcovia 1, 2 ako riadne fyzické osoby, ktoré pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, sú teda spotrebiteľmi. V danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“). Na predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a tiež úpravu podľa ZoSÚ, v prejednávanej veci aj Zákon o ochrane spotrebiteľa. Ide o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára aj úverové podmienky mal veriteľ už pripravené a dopisovali sa do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa dlžníka, ktorý obsah zmluvy i úverových podmienok nemohol ovplyvniť. Je nevyhnutné preskúmať, či predmetná zmluva obsahuje tie podstatné náležitosti

zmluvy upravené v § 4 ods. 2 ZoSÚ, ktorých neuvedenie zákon sankcionuje tým, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Z obsahu zmluvy možno ustáliť, že v nej nebola v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ jasne a určite vymedzená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len výška mesačnej anuitnej splátky. Takýmto spôsobom sa obišla základná náležitosť zmluvy upravená § 4 ods. 2 ZoSÚ, podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné zo splatnosti jednotlivých splátok, úroky možno požadovať do zaplatenia, a to aj predčasného, je vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a jeho vyššie uvedených ustanovení je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný pritom ako dodávateľ mal zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalobcovia v predmetnom prípade však túto možnosť nemali, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (napr. Uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 01.12.2015, Krajského súdu Žilina sp. zn. 1100/127/2015 zo dňa 20.04.2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/430/2015 zo dňa 27.09.2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 zo dňa 12.10.2016). V zmluve o spotrebiteľskom úvere teda chýbajú údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Vzhľadom na uvedené nedostatky je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovia v rade zaplatili doposiaľ žalovanému 104 splátok po 97,85 EUR, spolu 10.176.40 EUR, zaplatili mu poplatok za spracovanie úveru vo výške 134.- EUR a poplatky za vedenie úverového účtu vo výške 113,45 EUR, teda úhrne vo výške 10.424,41 EUR. Žalovaný poskytol žalobcom vl.2. rade spotrebiteľský úver vo výške 6.700.- EUR. Máme za to, že rozdiel medzi poskytnutým úverom a zaplatenými splátkami je bezdôvodné obohatenie žalovaného. Ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka vyjadruje všeobecnú zásadu občianskeho práva, podľa ktorej sa nikto nesmie bezdôvodne obohacovať na úkor iného. Bezdôvodné obohatenie je pritom chápané ako záväzok (§ 489 Občianskeho zákonníka), z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil, povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a tomu, na ktorého úkor k obohateniu došlo, právo požadovať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia. O obohatenie ide vtedy, ak sa plnením niekomu dostalo majetkovej hodnoty vyjadrenej tým, že v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) alebo k zníženiu pasív (§ 454 Občianskeho zákonníka). Vecnou legitimáciou (či už aktívnou alebo pasívnou) je stav, ktorý vyplýva z hmotného práva. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný, vyplýva z § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je ním ten, ktorého majetok sa na úkor druhého neoprávnene zväčšil alebo u ktorého nedošlo k zmenšeniu majetku, aj keď k tomu malo v súlade s právom dôjsť. Tak je tomu preto, že predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie, ktoré sa musí vydať, nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia (presun majetkových hodnôt), ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Aktívne legitimovaným subjektami k uplatneniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 456 Občianskeho zákonníka) je ten, na ktorého úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 52/2009). Žalobca k žalobe doložil Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02.04.2009, Dohodu o vyplňovacom práve k blankozmenke zo dňa 02.04.2009, Odpoveď z MS SR na žiadosť zo dňa 28.04.2017, výpis z účtu, amortizačnú tabuľku.

3. Zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 02.04.2009, uzavretej medzi stranami sporu vyplýva, že výška poskytnutého úveru bola 6.700 eur. Lehota splatnosti - 120 mesiacov, s pevnou úrokovou sadzbou. Výška mesačnej anuitnej splátky: 97,85 eur. K čerpaniu úveru došlo jednorázovo dňa 02.04.2009. Celkový počet splátok 119. Dátum prvej anuitnej splátky dňa 15.05.2009 a poslednej anuitnej splátky dňa 02.04.2019. Výška úrokovej sadzby platnej ku dňu schválenia úveru bola 10,90%. RPMN: 12,40% ročne. Celkové náklady dlžníka - 11.383,24 eur - z toho výška istiny 6.700 eur a výška úrokov s poplatkami 4.683,24 eur. Priemerná hodnota RPMN: 12,37 eur. V zmluve boli uvedené aj poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, a to: poplatok za poskytnutie úveru vo výške 134 eur,

poplatok za 1.upomienku vo výške 6,64 eur, poplatok za ďalšiu upomienku vo výške 33,19 eur, poplatok za vedenie účtu vo výške 1,83 eur mesačne, poplatok za vystavenie upozornenia ručiteľovi vo výške 9,96 eur, poplatok za zmenu zmluvných podmienok: 33,19 eur. Typ zabezpečenia: podpísaná vlastná blankozmenka spolu s dohodou o vyplňovacom práve k blankozmenke. Žalovaný v 1.rade vyjadril súhlas s poistením schopnosti splácať flexipôžičku. V zmysle zmluvy bol uzavretý základný súbor poistenia (pre prípad pracovnej neschopnosti, invalidity a smrti).

4. V zmysle Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úveroch fyzickým osobám - občanom, Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „obchodné podmienky“), ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy, bližšie upravujú práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k príslušným údajom v úverovej zmluve, pokiaľ nie sú upravené priamo v úverovej zmluve (čl. 1 bod 3)

5. V zmysle čl. II bodu 1 VOP, banka poskytne klientovi spotrebný úver spravidla na osobný účet klienta vo VÚB, a.s., resp. na účet oprávnenej osoby, v termíne stanovenom v úverovej zmluve, po splnení podmienok vyplývajúcich z typu zabezpečenia vyznačeného v úverovej zmluve.

6. Dlžník sa zaväzuje platiť splátky spotrebného úveru na úverový účet, vedený vo VÚB, a.s. (čl. IV bod 1 VOP).

7. Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte zmluvy, prípade v týchto obchodných podmienkach, sa riadia Obchodným zákonníkom a zákonom o spotrebiteľských úveroch (čl. IX bod 4 VOP).

8. Podľa Všeobecných poistných podmienok pre poistenie rizika smrti a invalidity pre klientov VÚB, a.s., ktorým je poskytovaný úverový produkt, poistenie rizika a invalidity, ktoré dojednáva Generali Slovensko poisťovňa, a.s., sa riadi Občianskym zákonníkom, týmito Všeobecnými obchodnými podmienkami a uzavretou rámcovou zmluvou o poistení.

9. Listom zo dňa 28.04.2017 bola Ministerstvom spravodlivosti SR žalobkyni v 2.rade oznámená odpoveď na jej žiadosť o posúdenie zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 02.04.2009, že predložená zmluva neobsahuje povinné náležitosti, ktoré podľa ust. §4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Konkrétne v zmluve absentuje uvedeným ustanovením požadované :

- výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov: Zmluva uvádza len údaj o počte mesačných splátok a výške mesačnej splátky ako jednu sumu, z ktorej nie je zrejmé akú časť z nej predstavuje istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky. Vzhľadom k uvedenému možno skonštatovať, že v zmluvách chýba údaj o výške splátok istiny, úrokov a poplatkov vyžadovaný ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) z.č. 258/2001 Z.z.. V tejto súvislosti poukazujeme na súdne rozhodnutia: Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.11.2013, sp.zn. 11Co/256/2013, podľa ktorého spojenie istiny, úrokov a poplatkov v jedno v zmluve nemožno považovať za náležitosť zmluvy v zmysle zákona, citujeme: " spotrebiteľská zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Logickým a teleologickým výkladom Zákona o spotrebiteľských úveroch možno dospieť k jednoznačnému záveru, že zo zmluvy musí jednoznačne vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ tieto nemajú byť splatené jednorázovo. Z uzatvorených zmlúv síce vyplýva výška jednotlivých splátok, výslovne je však uvedené, že každá splátka zahŕňa istinu, úrok a poplatky, pričom nie je zrejmé, akú časť z týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom však pre určenie práva povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne úrok a osobitne poplatky. "Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 9. augusta 2011, č. k. 10CoE/313/2010, dostupné na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti SR: <http://www.iustice.gov.sk/Stranky/Ministerstvo/Komisija-na-posudzovanie-podmienok-vspotrebiteľskych-zmluvach/Rozhodnutia-slovenskych-sudov-o-veciach-ochranyspotrebiteľa.aspx?TypIc=I>), v ktorom Krajský súd zároveň ustálil: „že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať sumu, počet a termíny splátok pri každej zložke spotrebiteľského úveru, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (istina, úrok a iné poplatky)."

- ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom -§4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z.: predmetná zmluva ďalej obsahuje aj neprijateľné podmienky, ktoré považujeme za podmienky, ktoré sú spôsobilé založiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa: Poplatky - je podľa nášho názoru neprijateľnou zmluvnou

podmienkou, pretože sa jedná o finančné záväzky spotrebiteľa za plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke nie sú dodané a slúžia v skutočnosti len záujmom dodávateľa a zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukazujeme na Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 21.11.2012 sp. zn. 18 Co 109/2011, v zmysle ktorého „súd za neprijateľnú určil s poukazom na judikatúru nemeckého Najvyššieho spolkového súdneho dvora aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Odvolací súd si v tomto smere osvojuje nemeckú názorovú líniu, podľa ktorej či už administratívna agenda alebo posúdenie bonity predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa, a preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. V tomto zmysle za neprijateľné súdy posúdili napríklad paušálne náklady s uplatnením pohľadávky, zmluvné sankcie, úroky z omeškania a cenu 4 odplaty za poskytnutie úveru. Odvolací súd za neprijateľnú podmienku určil aj ustanovenie úverovej zmluvy, ktoré veriteľovi umožňovalo inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru.“ Poplatok za poskytnutie úveru považujeme za neprijateľnú podmienku, a to z dôvodu, že tento predstavuje plnenie, za ktoré spotrebiteľ nedostáva žiadne reálne protiplnenie. Taktiež neprijateľnou podmienkou je poplatok za vedenie úverového účtu; Dohoda o zrážkach zo mzdy - poukazujeme na Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6 Co 95/2013 zo dňa 19.6.2013, podľa ktorého dohodu o zrážkach zo mzdy možno považovať za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, v ktorom súd konštatoval, že: „Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. rozsudokC-106/77 Simmenthal); Rozhodcovská doložka - rozhodcovská doložka vo svojich dôsledkoch predstavuje veľmi výrazný zásah do práv a povinností medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pretože nie súd, ale rozhodca rozhodne o právach a právom chránených záujmoch a výsledkom je nový kvalifikovaný záväzok. V tejto súvislosti poukazujeme na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 9.8.2011, č.k. 10Co/326/2010 dostupné aj na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti SR <<http://www.justice.gov.sk/Stranky/Ministerstvo/Komisia-naposudzovanie-> podmienok-v-spotrebiteľských-zmluvach/Rozhodnutia-slovenskych-sudovovociach-ochrany-spotrebiteľa.aspx?TypIc=2>, v ktorom súd konštatoval: „Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj rozhodcovská doložka, ktorá formálne žalobcovi umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom, a to z dôvodu, že možnosť iniciovania sporu spotrebiteľom je iba akademická. Takáto rozhodcovská doložka nie je spôsobilá eliminovať hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.“; ustanovenie, podľa ktorého zmluvné vzťahy, vyplývajúce z úverovej zmluvy sa riadia Obchodným zákonníkom je neprijateľné. Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou sa neriadí podľa všeobecnej právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, ale okrem zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aj Občianskym zákonníkom, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). Podmienka je preto neprijateľná podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.; Poistenie- takáto zmluva neinformuje o podmienkach poistenia aspoň v rozsahu minimálnych náležitostí, ktoré musí obsahovať poisťovňa. Takéto ustanovenie prenáša na spotrebiteľa dôkazné bremeno, že sa oboznámil s Rámcovou zmluvou o poistení uzatvorenej medzi spoločnosťou a Generali Slovensko poisťovňa, a.s.. Domnievame sa, že ide o zmluvný vzťah, ktorého uzavretiu by mala predchádzať náležitá informačná a poučovacia povinnosť. Takéto konanie možno považovať za klamlivú obchodnú prax podľa § 8 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Taktiež poisťovňa, v ktorej je spotrebiteľ poistený, vyberá veriteľ; Čl. IX.2 - VOP - Z formulácie takýchto zmluvných podmienok vyplýva, že banka počíta so zmenou zmluvných podmienok bez akéhokoľvek dôvodu. Jednostranná zmena zmluvných podmienok je v zmysle § 53 ods. 4 písm. e) Občianskeho zákonníka prípustná iba z vážneho objektívneho dôvodu a iba vtedy, ak dodávateľ umožní spotrebiteľovi náležite prehodnotiť jeho ďalšiu viazanosť zmluvou. O zmene takýchto zmluvných podmienok má byť spotrebiteľ náležitým spôsobom informovaný. Takéto dojednanie je neprijateľné i vychádzajúc zo Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá zmenu zmluvných podmienok pripúšťa iba v súvislosti s existenciou vážneho a objektívneho dôvodu a pri garancii práva spotrebiteľa na okamžité a bezplatné zrušenie zmluvy. Vo vzťahu k podpisu blankozmenky uvádzame, že od 1.1.2011 je zmenka v súlade § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov pri

spotrebiteľských úveroch zakázaná. Do tohto času bola zmenka pri spotrebiteľských úveroch prípustná iba ako tzv. zabezpečovacia zmenka do výšky maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Z uvedeného plynie, že akákoľvek inak - v rozpore so zákonom - dojednaná zmenka je neplatná práve pre rozpor so zákonom. Rozhodnutie o tom, že je Vami uzatvorená zmluva z vyššie uvedených dôvodov bezúročná a bez poplatkov, závisí od posúdenia súdu, na ktorý sa máte právo obrátiť. Ak nastala skutočnosť, že ste spoločnosti uhradili sumu prevyšujúcu poskytnutú istinu, odporúčame Vám podať na súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť na základe neprijateľných zmluvných podmienok (napr. neprímerane vysoká RPMN a ročná úroková sadzba, absencia náležitostí spotrebiteľskej zmluvy vyžadovaných zákonom, aby úver mohol byť považovaný za úver s úrokmi a poplatkami) a súd má ex offio povinnosť skúmať, či zmluva neodporuje dobrým mravom a či nie je v rozpore so zákonom. Odbor ochrany spotrebiteľa nemá právomoc rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch, keďže jej oprávnenia sú zamerané len na signalizovanie nedostatkov združeniam na ochranu spotrebiteľov a štátnym orgánom. Právomoc rozhodovať konkrétne spory má súd, na ktorý sa máte právo obrátiť.

10. V zmysle Dohody o vyplňovacom práve k blankozmenke zo dňa 02.04.2009, dlžník vyhlasuje, že odovzdal veriteľovi vlastnú blankozmenku, vystavenú v D. dňa 02.04.2009, „na rad“ VÚB, a.s., podpísanú oprávnenými osobami, domicilovanú v mieste adresy pobočky H. K. XX/XX, XXX XX D. VÚB banky, a.s., bez uvedenia zmenkovej sumy a dátumu splatnosti. Vyššie uvedená blankozmenka slúži na zabezpečenie pohľadávok veriteľa voči dlžníkovi. vyplývajúcich zo Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej medzi dlžníkom a veriteľom dňa 02/04/2009 vo výške 6 700,00 EUR C 201.844.20 SKK)• , vrátane príslušenstva. Zmenková suma v čase vyplnenia Blankozmenky môže byť veriteľom vyplnená v súlade so Zákonom o spotrebiteľských úveroch do výšky súčtu nesplatennej istiny úveru a príslušenstva ktorého výška môže byť maximálne do výšky 30% istiny úveru. Veriteľ je povinný starať sa o blankozmenku s najlepšou vierou a odbornou starostlivosťou. V prípade splatenia všetkých záväzkov dlžníka vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, uvedenej v článku II. tejto dohody, bude nedoplnená a nepoužitá blankozmenka vrátená dlžníkovi na základe jeho písomnej žiadosti. Ak nebude dlžníkom do 30 kalendárnych dní od dátumu splatenia všetkých záväzkov zo strany dlžníka blankozmenka vyzdvihnutá, je veriteľ oprávnený blankozmenku znehodnotiť. Veriteľ a dlžník vyhlasujú, že si túto dohodu prečítali, jej obsahu porozumeli a na znak toho, že obsah tejto dohody zodpovedá ich skutočnej a slobodnej vôli, ju podpísali.

11. Z výpisu účtu banky vyplýva, že dňa 02.04.2009 došlo k čerpaniu úveru vo výške 6.700 eur jednorázovo.

12. Dňa 08.06.2018 bol tunajšiemu súdu doručený návrh na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zo strany žalobcov 1, 2. V tomto návrhu žalobcovia uviedli, že boli splnené všetky zákonné podmienky podľa § 273 CSP. Predmetom sporu je žaloba na plnenie podľa § 137 písm. a) CSP na zaplatenie sumy 3.724,41 EUR istiny s príslušenstvom. Podľa § 273 písm. a) CSP súd uznesením č. k. 3Csp/5/2018-40 zo dňa 08.02.2018 uložil povinnosť žalovanému v lehote 15 dní vyjadriť sa k žalobe, uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný túto povinnosť bez vážneho dôvodu nesplnil. V uznesení v súlade s § 273 písm. b) CSP bol poučený o následkoch nesplnenia uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Uznesenie, žaloba, procesné poučenie a uznesenie - výzva podľa § 273 CSP boli žalovanému doručené do vlastných rúk. Vyjadrenie k žalobe žalovaný doposiaľ súdu 1. inštancie nedoručil počas plynutia 15 dňovej lehoty a neurobil tak ani v žalovaným navrhovanej predĺženej lehote 30 dní, o ktorú žiadal žalovaný súd 1. inštancie elektronickým podaním zo dňa 26.04.2018, doručeným aj poštovou prepravou súdu dňa 03.05.2018. Navrhli, aby súd na prípade oneskorene doručené vyjadrenie žalovaného neprihliadal, nedoručoval ho a podľa § 273 písm. a/, b/, c/ CSP rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, pretože všetky zákonné podmienky na vydanie takéhoto rozsudku možno považovať za splnené.

13. Žalovaný v podaní zo dňa 08.06.2018 uviedol, identifikované rozhodnutia, na ktoré žalobcovia odkazujú boli vydané pred vydaním rozsudku Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti E. C., t.j. pred 9.11.2016 a uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017. Vo vzťahu k prejednávanej veci ich možno považovať

za absolútne neaktuálne. Žalovaný zároveň v celom rozsahu odmieta aj neaktuálne stanovisko MS SR, ktoré vôbec nezohľadňuje predmetný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti E.Q. C.. Uvedené stanovisko je len individuálnym právnym názorom, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter. MS SR na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa domnelého rozporu úverovej zmluvy s§4 ods. 2 skoršieho ZoSÚ účelovo poukazuje výlučne na súdne rozhodnutia, ktoré vyhovujú jeho „prospotrebiteľsky“ nastavenej argumentačnej línii. Žalovaný si dovoľuje v prvom rade poukázať na to, že žalobcovia neprípustne kombinujú a zamieňajú skorší a neskorší ZoSÚ. V žalobe namietajú porušenie povinností zo strany žalovaného upravených v skoršom a aj neskoršom ZoSÚ a ad absurdum tvrdia, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa neskoršieho ZoSÚ. Zdôrazňujeme, že zmluva o úvere bola uzavretá dňa 2.4.2009 podľa skoršieho ZoSÚ (čo ostatne tvrdia aj žalobcovia). V súlade s nižšie citovanými ustanoveniami § 25 neskoršieho ZoSÚ sa na ňu aplikujú ustanovenia skoršieho ZoSÚ. Oprávnenie spotrebiteľ'a domáhať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a súdu vysloviť takýto určovací výrok vo svojom rozhodnutí bolo zavedené do neskoršieho ZoSÚ s účinnosťou od 1.1.2018 (§ 11 ods. 4 neskoršieho ZoSÚ). Možnosť aplikácie § 11 ods. 4 neskoršieho ZoSÚ spätne aj na právne vzťahy alebo právne skutočnosti vzniknuté pred 11.6.2010 nemožno vyvodiť ani z intertemporálnych ustanovení neskoršieho ZoSÚ. S poukazom na uvedené, ustanovenie § 25 ods. 2 neskoršieho ZoSÚ neumožňuje aplikáciu § 11 ods. 4 neskoršieho ZoSÚ aj na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti neskoršieho ZoSÚ. Zmluva o úvere preukázateľne obsahuje namietané obligatórne náležitosti podľa skoršieho ZoSÚ . V Čl . 1 . zmluvy o úvere , časť „Základné podmienky“ sú expressis verbis uvedené údaje o výške splátok - „mesačná anuitná splátka: 97,85 EUR, počte splátok- „celkový počet splátok: 119, termíne splátok - . dátum prvej a poslednej anuitnej splátky: 15/05/2009 - 02/04/2019“, pričom „Dlžník je povinný splácať úver mesačnými anuitnými splátkami v určenej výške a termíne splatnosti vrátane všetkých ostatných peňažných záväzkov pokiaľ vzniknú podľa tejto zmluvy, formou podľa jeho výberu: bankovým inkasom z osobného účtu v záhlaví zmluvy. Dlžník je povinný splácať všetky svoje peňažné záväzky spojené s poskytnutím úveru v plnej výške, riadne a včas.“ Vzhľadom na uvedené je absolútne nepochybné, že žalobcovia vedeli a vedia v akej výške, kedy, ako a dokedy majú poskytnutý úver splácať. Považujeme preto za absurdné a čelové, že žalobcovia takmer po 9 rokoch od uzavretia úverovej zmluvy a je plnenia namietajú svoju nevedomosť o týchto skutočnostiach. Najmä, ak žalobcovia disponujú aj amortizačnou tabuľkou (označená v žalobe ako dôkazný prostriedok), ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Osobitne poukazujeme na to, že za účelom odstránenia pochybností o správnom spôsobe výkladu § 9 ods. 2 písm. 1) neskoršieho ZoSÚ [predtým § 9 ods. 2 písm. k)], zákonodarca s výslovným odkazom na rozsudok SDEÚ Home Credit Slovakia, a.s. proti E. C. a smernicu EÚ s účinnosťou od 1.5.2018 zmenil znenie daného ustanovenia neskoršieho ZoSÚ [od 1 .5.2018 ide o§9 ods. 2 písm. i) neskoršieho ZoSÚ] tak, že slová „ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov “ nahradil slovami „ výšku, počet, frekvenciu splátok“ (vid' Čl . XII zákona č . 279/2017 Z. z.). Podľa dôvodovej správy k tejto novele ide o „ legislatívno-technickú úpravu v nadväznosti na zosúladenie so smernicou 2008/48/ES. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny.“ Identifikovaná novela ZoSÚ bola publikovaná v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 21.11.2017. Keďže ide o platný a účinný právny predpis, v konaní je nevyhnutné na neho prihliadnuť. Žalobcovia namietajú účtovanie poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za vedenie účtu. Domnievajú sa, že ich účtovaním a inkasovaním sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje zákonom aprobovanú odplatu patriacu veriteľovi, ktorý poskytuje úvery v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Ide o kogentné ustanovenie a zmluvné strany sa od neho nemôžu odchýliť. Žalovaný je v súlade s citovaným ustanovením ObZ oprávnený požadovať odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov podľa žiadosti dlžníka pomenovanú ako poplatok za poskytnutie úveru. Tento poplatok bol výslovne dojednaný v úverovej zmluve. Vo vzťahu k sume úverových prostriedkov je jeho výška úplne primeraná. Poplatok za vedenie účtu bol žalobcom účtovaný do 15.5.2013, nakoľko vtedajšia zákonná úprava žalovaného na účtovanie tohto poplatku oprávňovala. Novelou zákona č. 132/2013 Z. z. účinnou od 10.6.2013 zákonodarca výslovne zakázal bankám požadovať od spotrebiteľov úhradu poplatkov za vedenie účtu (aktuálne § 37 ods. 18 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov; pozn. žalovaného). Žalovaný rešpektujúc znenie identifikovaného zákona, od 10.6.2013 poplatky za vedenie účtu neinkasuje. Uvedenie poplatku za vedenie účtu v zmluve o úvere možno preto od 10.6.2013 považovať za obsolétne.

14. Žalobca v 1.rade v replike k vyjadreniu žalovaného zo dňa 08.06.2018 uviedol, že ak žalovaný poukazuje na Rozsudok súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti E. C. a Uznesenie NS SR zo dňa 22.02.2018 sp. zn.: 3Cdo/146/2017, žalovaný bez právneho významu interpretuje a aplikuje tieto rozhodnutia na prejednávajúcu vec, nakoľko táto nemá žiadny súvis so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách a spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ES. Ak žalovaný vznáša námietku premlčania poplatku za poskytnutie úveru vo výške 134.- EUR /dňa 02.04.2009/, a poplatkov za vedenie účtu vo výške 113,45 EUR /účtovaný od 15.05.2009 do 15.05.2013/, k tomuto uvádzam, že o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného som sa dozvedel vo februári 2017 a to z obsahu článkov združení na ochranu spotrebiteľov publikovaných na internete. Zmluva ďalej obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Podľa údajov zverejnených na stránke <http://www.finance.gov.sk> bola priemerná RPMN pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením nad 5 rokov v 4. štvrtroku 2008 vo výške 7,30 % a nie ako v zmluve uviedol žalovaný vo výške 12,37 %. Na základe uvedeného mám za to, že zmluva neobsahuje aj náležitosť podľa 2 písm. k) ZoSÚ.

15. Žalovaný v duplike doručenej tunajšiemu súdu dňa 09.08.2018 k replike žalobcu uviedol, že subjektívna lehota v zmysle ustanovenia § 107 OZ plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení, teda o jeho výške, ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. V tomto prípade má byť ten kto sa na úkor žalobcov údajne bezdôvodne obohatil žalovaný a to vo výške žalovanej sumy. Zdôrazňujeme, že žalovaný tento nárok vôbec neuznáva. Podstatnou okolnosťou pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz. V prejednávanej veci - kedy sa žalobcovia dozvedeli o bezdôvodnom obohatení. Túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobcovia získali vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť toto údajné bezdôvodné obohatenie. V tomto ohľade nie sú podstatné ich právne znalosti, teda či vedeli o príslušnej právnej úprave, resp. judikatúre súdov. Vyššie uvedený záver je v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 26Cdo/785/2011, 1 Cdo/67/2011, 28Cdo/685/2011, 28Cdo/3977/2007, 33Odo/306/2005, 330do/528/2006). Z identifikovaných rozhodnutí okrem iného vyplýva, že vedomosťou podľa § 107 ods. 1 OZ sa nemyslí znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Nie je teda významné, či oprávnený má také vedomosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti. V danom prípade sa žalobcovia o skutkových okolnostiach dozvedeli 2.4.2009 (pri uhradení poplatku za poskytnutie úveru) a od 15.5.2009 do 15.5.2013 (pri uhradení poplatkov zavedenie účtu). Nie je možné akceptovať ničím nepodložené tvrdenie žalobcu v I. rade, že sa o skutočnosti, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, dozvedel vo februári 2017 z bližšie nešpecifikovaných článkov spotrebiteľských združení na internete. Pokiaľ by sa mala subjektívna vedomosť posúdiť takýmto spôsobom, tak oprávnený subjekt by si mohol v podstate svojvoľne prispôbiť počiatok plynutia subjektívnej lehoty tak, aby jeho nárok nebol nikdy premlčaný. Je bez právneho významu, kedy si žalobcovia začali zisťovať bližšie informácie ohľadom spotrebiteľského práva a kedy mali danú skutkovú situáciu právne posúdenú. Pokiaľ žalobca v I. rade bez akéhokoľvek dôkazu tvrdí, že sa o skutočnosti, že sa žalovaný na ich úkor mal bezdôvodne obohatiť, dozvedel vo februári 2017, dané relevantné byť nemôže. Žalovaný v takomto prípade ani nemá žiadnu dostupnú procesnú obranu, ktorou by sa mohol účinne brániť, nakoľko začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty by závisel výlučne od tvrdenia žalobcov. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobcovia o právnom posúdení nedozvedeli skôr. Skutkové tvrdenia, na ktorých žalobcovia vystavali svoju žalobu, objektívne poznali v podstate od času uzavretia zmluvy o úvere (to, že žalobca v I. rade dohľadal na internete nejaké články od neurčeného spotrebiteľského združenia je vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty absolútne irelevantné). Nosnou a konečnou témou sporu bolo a ostáva plynutie času a vznesená námietka premlčania (údajného) nároku žalobcov. Objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je v zmysle § 107 OZ trojročná a počiatok jej plynutia sa určí odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 zdôrazňuje, že pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno spájať s okamihom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, len s okamihom, v ktorom si musela byť vedomá toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedla na účet žalovaného vyššiu čiastku

(NS ČR 33 Cdo222/2012). Nie je významné, či oprávnený subjekt má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva podľa ktorej plnil, je bezúročná a bez poplatkov (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.5.2018, č.k. 5Co/40/2018-244). Zároveň platí, že objektívnu premlčaciu dobu nemožno prekročiť a subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 13.9.2017, sp. zn. 7Co/194/2017). Ich začiatok je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu (ak je vznesená námietka premlčania) (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.2.2015, sp. zn. 7Cdo/327/2014; ústavná sťažnosť podávaná proti tomuto uzneseniu bola Ústavným súdom SR odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením zo dňa 9.12.2015, č.k. 1. US 545/2015-11). Podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 10.6.2010 (ďalej len „skorší ZoSÚ“): „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“ Žalobca v I. rade ďalej namieta, že v napadnutej úverovej zmluve údajne nie je uvedená správna výška priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „priemerná RPMN“) podľa § 4 ods. 2 písm. k) skoršieho ZoSÚ. Tvrdí, že správna priemerná RPMN pre príslušný spotrebiteľský úver je vo výške 7,30 %, pričom v napadnutej úverovej zmluve je priemerná RPMN uvedená vo výške 12,37 %. Na podporu domnovej správnosti svojho tvrdenia predložil listinný dôkazný prostriedok - Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2008, stav ku dňu 31.12.2008, zverejnené Ministerstvom financií SR na svojom webovom sídle (ďalej len „súhrnné informácie“). Žalobca v I. rade síce v konaní predložil relevantný dôkazný prostriedok, avšak ho nesprávne interpretoval. Je toho názoru, že žalobcom bol poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý je v súhrnných informáciách uvedený v riadku č. 5 - Spotrebiteľské úvery so zabezpečením alebo lízing vo výške nad 200 tisíc Sk nad 5 rokov s priemernou RPMN vo výške 7,30 %. Úver poskytnutý žalobcom nie je pre účely posudzovania priemernej RPMN v súhrnných informáciách považovaný za zabezpečený, ako sa mylne domnieva žalobca v I. rade. Úver poskytnutý žalobcom nie je zabezpečený ani záložným právom a ani zabezpečovacím prevodom práva. Skutočnosť, že je zabezpečený vlastnou blankozmenkou je vo vzťahu k posudzovaniu priemernej RPMN v súhrnných informáciách absolútne irelevantná. Žalobcom bol poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý je v súhrnných informáciách uvedený v riadku č. 8 - Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené na r. 1 až 5 vo výške viac ako 200 tisíc Sk nad 5 rokov. Priemerná RPMN pre tieto úvery je podľa súhrnných informácií vo výške 12,37 %. Táto hodnota je totožná s hodnotou priemernej RPMN uvedenej v zmluve o úvere.

16. Právny zástupca žalobkyne v 2.rade vo svojom vyjadrení doručenom dňa 12.08.2018 uviedol, že Niet pochýb o nedostatku podstatnej náležitosti úverovej zmluvy uvedenej v § 4 ods. 2 pod písm. i) ZoSÚ, keď spotrebiteľská zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Logickým a teleologickým výkladom Zákona o spotrebiteľských úveroch možno dospieť k jednoznačnému záveru, že zo zmluvy musí jednoznačne vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ tieto nemajú byť splatené jednorázovo. Z uzatvorenej zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok, výslovne však v nej nie uvedené, že každá splátka zahŕňa istinu, úrok a poplatky, pričom taktiež nie je zrejmé, akú časť z týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom však pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne úrok a osobitne na poplatky. Žalovaný jednotlivé splátky nerozšpecifikoval a ani z ostatných ustanovení, ktoré sú súčasťou zmluvy, nevyplýva spôsob splácania úrokov a poplatkov. Z dôvodu nedostatku uvedenej náležitosti sa preto spotrebiteľský úver poskytnutý zo strany žalovaného považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých častí úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné zo splatnosti jednotlivých splátok, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Zmluva uzatvorená medzi účastníkmi ďalej neobsahuje údaj o termíne splátok. Termín splátok úveru musí byť dátumovo špecifikovaný teda musí byť vyjadrený presným dátumom a nie spôsobom odkazným ako

v danom prípade. Spotrebiteľ má mať možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN, (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod. Špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 pís. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa. Neuvedenie, koľko zo sumy splátky pripadá na istinu, koľko na úroky a koľko na poplatky tak ako to vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 2 pís. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. má podľa ustanovenia § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z. za následok záver, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a to od začiatku (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2017). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej samá toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa podstatné a o ktorých sa môže predpokladať, že pozornosti spotrebiteľa uniknú. Odkazovanie na termín splatnosti splátok do obchodných podmienok nespĺňa transparentnosť notifikačnej povinnosti dodávateľa vo vzťahu voči spotrebiteľovi. Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu. Úverová zmluva ďalej obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Podľa údajov zverejnených na stránke <http://www.finance.gov.sk> bola priemerná RPMN pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením nad 5 rokov v 4. štvrtroku 2008 vo výške 7,30 % a nie ako v zmluve uviedol žalovaný vo výške 12,37 %. V danom prípade ide nepochybne o spotrebiteľský úver so zabezpečením, pretože v Zmluve sa v článku „Typ zabezpečenia“ nachádza zabezpečenie podpísanou vlastnou blankozmenkou spolu s dohodou o vyplňovacom práve k blankozmenke ako aj v čl. II bod 6 predmetnej zmluvy sa nachádza aj dohoda o zrážkach zo mzdy podľa § 551 OZ. Uvedenie vyššej priemernej RPMN ako má byť je v neprospech spotrebiteľa, pretože táto slúži na to, aby si spotrebiteľ mohol porovnať výšku RPMN svojho úveru v porovnaní s obdobnými úvermi. Ak žalovaný v zmluve uviedol priemernú RPMN vyššiu ako mala byť, uviedol žalobcov do omylu ohľadne výhodnosti poskytovaného úveru. Zákon síce stanovuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov ak nie je uvedená priemerná RPMN, avšak nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa môže z hľadiska posudzovania výhodnosti/nevýhodnosti úveru spotrebiteľom pôsobiť dokonca negatívnejšie ako samotné neuvedenie priemernej RPMN. Zastávame preto názor, že nesprávne uvedená priemerná RPMN v neprospech spotrebiteľa má za následok rovnako, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Poukazovanie žalovaného na bod 7 prílohy Vyhlášky MF SR č. 660/2007 Z.z. je pre spochybnenie zabezpečenia predmetného úveru bez významu, nakoľko bod 7 prílohy Vyhlášky MF SR 660/2007 Z.z. predstavuje len vysvetlivky na vyplňanie hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch pre veriteľov, avšak v predmetnej zmluve je na zabezpečenie záväzku žalovaných použitý okrem zabezpečenia zmenkou aj inštitút dohody o zrážkach zo mzdy, ktorý je legitímnym zabezpečovacím prostriedkom. Pre to, aby sa zmluva považovala za bezúročnú a bez poplatkov postačuje neuvedenie či i len jedného z údajov uvedených v ust. § 4 ods. 2 ZoSÚ. K argumentu žalovaného týkajúceho sa rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/2015 do pozornosti súdu prvej inštancie uvádzame, že na predmetný prípad sa vzťahuje Zákon č. 258/2001 Z.z. a teda aj predchádzajúca smernica o spotrebiteľských úveroch, ktorá nevyžadovala úplnú harmonizáciu a ktorú vo veci C-42/15 Súdny dvor nevykladal (Smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a

správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru). Preto takúto argumentáciu žalovaného považujeme za nedôvodnú. Navyše, je potrebné poukázať na skutočnosť, že zákon č. 258/2001 Z. z. prevzal Smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998). V zmysle čl. 15 tejto Smernice „Táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy.“ Uznesenie Najvyššieho súdu SR o potrebe eurokonformného výkladu ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z. z. o členení splátok spotrebiteľského úveru sa nevysporiada s judikatúrou Súdneho dvora EÚ pojednávajúcou o zákaze eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ak by takým výkladom došlo k porušeniu vnútroštátnych výkladových metód, k porušeniu zásady právnej istoty alebo zákazu retroaktivity. Najvyšší súd SR založil svoj výklad len na teleologickom výklade Zákona č. 129/2010 Z. z. (úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k nemu) bez toho, aby posúdil, či nedošlo prípadne aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva a bez toho, aby skúmal, aký význam zákonodarca prisúdil predmetnému slovnému spojeniu v čase, kedy ho zákonodarca použil vo vnútroštátnom právnom poriadku po prvýkrát. Navyše, pri teleologickom výklade celkom opomenul tú časť dôvodovej správy k novele Zákona č. 129/2010 Z. z. (zákonu č. 279/2017 Z. z.), ktorým zákonodarca vyslovene uvádza, že „ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou“ a z tejto dôvodovej správy do svojho rozhodnutia selektívne vybral len tú časť, ktorá podporuje jeho závery. Uznesenie Najvyššieho súdu SR vnáša do právnych vzťahov mimoriadnu právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne (ust. § 9 ods. 2 písm. l) pred novelou a po novele účinnej od 01.05.2018, ale aj ust. § 4 ods. 1 písm. h) a ust. § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.). Spojením historického výkladu skúmanej právnej normy s princípom právnej istoty, použitím všetkých ostatných výkladových metód ako aj porovnaním znenia právnych noriem obsiahnutých na rôznych miestach zákona č. 129/2010 Z. z., nie je možné dotknutému ustanoveniu Smernice priznať nepriamy účinok v znení zákona č. 129/2010 Z. z. účinného do 30.04.2018. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania uvádzame, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby poukazujeme aj na formu zavinenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá priamo súvisí s otázkou premlčania. Žalovaný ako subjekt poskytujúci úvery musel vedieť, že neuvedením údajov vyžadovaných ustanovením § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. dôjde na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, v čom možno podľa nášho názoru vidieť úmyselné konanie žalovaného, minimálne vo forme nepriameho úmyslu. Z hľadiska posúdenia úmyslu žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcov je významné, že žalovaný teda už v čase uzatvorenia zmluvy so žalobcami vedel a mohol vedieť (predvídať) o koľko sa jeho majetková sféra vďaka ním naformulovanými zmluvnými dojednaniami na úkor žalobcov zväčší ale i to, že žalovaný bol uzrozumený s tým, že ide o plnenie, na ktoré by mu inak pri dodržaní všetkých morálnych pravidiel a zásad príslušnej právnej úpravy nárok nevznikol. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby uvádzame, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa, by sa potrel rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úroveň mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Súd nemá dôvod neveriť, že žalobcovia sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli vo februári 2017, čo podporne vyplýva aj z aktivity žalobkyne v 2. rade získať od žalovaného amortizačnú tabuľku ako aj z jej konania, kedy požiadala MS SR o posúdenie úverovej zmluvy, a súčasne žalovaný nepreukázal, že sa žalobcovia tak dozvedeli skôr. Ak by sa súd 1. inštancie nestotožnil s naším názorom, že bezdôvodné obohatenie žalovaného bolo získané úmyselne, je potrebné uviesť, že pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj

keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok (ako je tomu v súdnej veci), premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. V súdnej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok (z úverovej zmluvy), a preto premlčacia doba môže začať plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa, k čomu v súdnej veci došlo až 15.12.2017. Z uvedeného dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepremičalo ani v subjektívnej 2 ročnej a ani v objektívnej 3 ročnej lehote. Ak by sa súd nestotožnil ani s našim právnym názorom, že premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa, alternatívne navrhujeme, aby súd postupoval postupom v súlade s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa ustanovenia § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Keďže žalobcovia zaplatili žalovanému sumu 10.424,38 EUR, v súlade s ustanovením §566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „ Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak“ je potrebné započítať všetky platby žalobcov na istinu a až zvyšok predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného. Ak porovnáme priemerného spotrebiteľa vo sfére spotrebiteľských zmlúv, dospejeme k záveru, že napriek tomu, že jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (obzvlášť tej, kde spotrebiteľ nemôže modifikovať jej obsah) ako právneho úkonu môžu pre spotrebiteľa - „neprávnik“ pôsobiť dôveryhodným dojmom, môžu v nich byť zakomponované články obsahujúce pre spotrebiteľa - laika „skrytý“ nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech, alebo v nej nemusí byť zákonom vyžadovaná notifikačná povinnosť a teda ani od „v primeranej miere pozorného a opatrného“ priemerného spotrebiteľa nemožno očakávať, že ich „odhalí“, obzvlášť ak je jeho zmluvným partnerom banka - dôveryhodná inštitúcia. Žalovaným je banka ako finančná inštitúcia s neporovnateľným finančným zázemím, krytím a aj odbornými vedomosťami, zamestnávajúca možno aj desiatky právnikov a títo vyhotovujú zmluvy, pričom si v nich banka neplní svoju notifikačnú povinnosť informovať svojich klientov v súlade s platnými právnymi predpismi, čím získava na úkor svojich klientov - spotrebiteľov neoprávnený prospech. Takéto nekalé konanie banky treba bez pochyb sankcionovať v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Žalovaného pozornosti zrejme ušlo, že predmetom konania nie je určovacia žaloba, ale žaloba na plnenie. Poukazovanie žalovaného na nemožnosť aplikácie § 11 ods. 4 neskoršieho ZoSÚ s účinnosťou od 01.01.2018 je teda pre prejednávajúcu vec bez právneho významu. V tejto súvislosti ešte dopĺňujúco uvádzame, že od 1. januára 2018 nadobudol účinnosť článok XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z. V tomto článku sa Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch dopĺňa v § 11 o nový odsek 4, ktorý znie: Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba)". Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba znie: 18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku. Zákonodarca zakotvil povinnosť uvádzať priemernú RPMN z dôvodu ľahšej orientácie sa spotrebiteľa pri úverových vzťahov. Žalovaný evidentne zavádzal žalobcov o priemerných celkových nákladoch na obdobné úverové vzťahy o viac ako 5% ročne, či pri dôvere spotrebiteľov k bankám ako dôveryhodným finančným inštitúciám možno považovať za zásadné. Vyšším nesprávnym uvedením priemernej RPMN sa môžu spotrebiteľia domnievať, že ich dojednaný úver nie je až tak drahý a je tu preto riziko, že tento údaj ovplyvní ich ekonomické rozhodnutie, čo sa napokon v prejednávanej veci aj stalo. Inak povedané môže to mať rozhodujúci vplyv na akceptáciu dodávateľom navrhnutých podmienok úveru. Pokiaľ však už má vec sudca tzv. „na stole“ a preskúmava vec, tak je podľa nášho názoru povinný ex offio reagovať na nečestné konanie veriteľa a nečestné zmluvné podmienky a naplniť tak základný účel konania - poskytnutie spravodlivej ochrany subjektívnym právam účastníkov. Z dôvodu existujúceho nebezpečenstva, že priemerne obozretný spotrebiteľ to nedokáže, je práve zo strany súdneho dvora judikovaná nevyhnutnosť ex offio súdnej kontroly. Je síce pravdou, že SD EÚ zvýšil nároky na spotrebiteľov a na ich aktivitu ale vo vzťahu k tomu, aby sa snažili a urobili viac pre to, aby sa vec dostala pred súd.

17. Dňa 13.08.2018 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalobcov 1, 2 k duplike žalovaného zo dňa 06.08.2018 - Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby uvádzame, že subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely

začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikoval. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa, by sa poprel rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úroveň mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Žalobcovia sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli vo februári 2017, čo podporne vyplýva aj z aktivity žalobkyne v 2. rade získať od žalovaného amortizačnú tabuľku ako aj z jej konania, kedy požiadala MS SR o posúdenie úverovej zmluvy, a súčasne žalovaný nepreukázal, že sa žalobcovia tak dozvedeli skôr. Žalobcovia z dôvodu chyby v počítaní, keď si v žalobe uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10.424,41 EUR, namiesto správnych 10.424,38 EUR, berú späť v časti 0,03 EUR a žiadajú, aby súd v tejto časti konanie zastavil. Za kvalifikovanú výzvu k plneniu v prejednávanej veci je potrebné považovať žalobu na začatie konania a omeškanie tak začína prvého dňa po tom, čo žaloba bola doručená žalovanému. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola doručená žalovanému dňa 19.04.2018, a teda do omeškania sa žalovaný dostal dňa 20.04.2018.

18. Žalovaný vo svojom stanovisku zo dňa 15.10.2018 k vyjadreniu žalobcov zo dňa 14.08.2018, opätovne zdôraznil, že subjektívna premlčacia lehota plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení a jeho výške. Súčasne žalovaný doplnil aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorého bodu 2 a 3, ktorým Najvyšší súd SR odôvodnil prejednanú vec, že pre začiatok behu subjektívnej dvojročnej doby je rozhodný taký deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia.

19. Žalobkyňa v 2. rade na pojednávaní dňa 17.10.2018 uviedla, že pokiaľ sa týka zmluvy, ktorú uzavrela s VÚB, a.s. s manželom, tak že táto zmluva obsahuje neprijateľné podmienky sa dozvedela z internetu, z rôznych podaní Združenia na ochranu spotrebiteľa, ktoré ukazovali na Ministerstve spravodlivosti, v tomto internete čítala rôzne články a stanoviská pokiaľ sa týka neprijateľných podmienok, preto sa rozhodla, že dá posúdiť ich úverovú zmluvu Ministerstvu spravodlivosti SR. Z Ministerstva spravodlivosti im prišlo asi sedem bodov, ktoré sa týkali tej skutočnosti, že tá úverová zmluva by tieto body nemala obsahovať a že sú v rozpore so zákonom, alebo že ďalšie chýbajú čo mali byť v zmluve a Ministerstvo spravodlivosti im odporučilo obrátiť sa na advokátsku kanceláriu, čo aj urobila. Oslovila advokátsku kanceláriu o pomoc a spísanie žaloby. Bolo jej povedané, že potrebujú na to amortizačnú tabuľku, preto začala riešiť vec tak, že chodila po pobočkách VÚB, aby jej túto amortizačnú tabuľku poskytl, oni to však nechceli urobiť, tvárili sa, že to počujú prvýkrát, myslím tým slovo amortizačná tabuľka a na čo to potrebuje, ona uvedenú amortizačnú tabuľku potrebovala z toho dôvodu, aby mohla spísať žalobu. Potrebovali totiž rozdeliť úroky, istinu a poplatky súvisiace s úverovou zmluvou, avšak na pobočkách VÚB jej amortizačnú tabuľku nechceli vydať. Takto sa stalo to, že pri podaní žaloby začali počítvať z výpisov z účtu úroky, potrebovala výpis z účtu za r. 2017 z toho dôvodu, aby si dala do súvisu úroky, ktoré jej boli počítané, avšak výpis z účtu jej nedali, pretože tvrdili, že jej môžu ho dať až ku 31.12.2017, preto musela počkať, kedy jej poskytne VÚB výpis z účtu, aby mohla potom podľa tohto výpisu si uplatniť svoj nárok na súde. Keď mala všetky doklady k dispozícii nie vlastnou vinou, tak sa rozhodla, že po prejdení týchto dokladov, ktoré jej poskytla VÚB, podá žalobu na súd. To je v podstate všetko, čo chcela k veci uviesť.

20. Právny zástupca na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu napriek stanoviskám a vyjadreniam žalovaného. Vyjadrili sa aj ohľadom premlčania, všetko čo považovali za potrebné uviesť. Preto nežiadajú, aby im súd poskytol lehotu ohľadom toho, aby sa vyjadrovali k tomu, čo doručil žalovaný súdu dňa 15.10.2018 a ktoré podanie im bolo doručené na dnešnom pojednávaní. Právny zástupca však považoval za potrebné zareagovať na stanovisko žalovaného, ktoré mu bolo doručené dnešného dňa a súčasťou ktorého je rozhodnutie, resp. Uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorého bodu 2 a 3, ktorým Najvyšší súd SR odôvodnil prejednanú vec, že pre začiatok behu subjektívnej dvojročnej premlčacej doby je rozhodný taký deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia. K prejednávanej veci na tomto Okresnom súde vo Vranove nad Topľou je nepochybné, že samotná žalobkyňa v 2/ sa tak skutočne mohla dozvedieť a dozvedela sa až najskôr 27.04.2017, kedy jej Ministerstvo spravodlivosti SR odpovedalo na jej žiadosť o posúdenie zákonných náležitostí zmluvy o úvere. Preto majú za to, že nedošlo zo strany žalobcov k plynutiu premlčacej doby a žaloba žalobcov 1/, 2/ bola podaná

včas, námietku premlčania zo strany žalovaného považujeme za nedôvodnú, preto navrhujeme žalobe žalobcov 1/, 2/ v celom rozsahu vyhovieť a priznať trovy konania.

21. V § 497 Obchodného zákonníka sa uvádza, že zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

22. Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

23. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

24. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/vyhlasene_znenie.html> Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

25. V zmysle § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, účinnom v čase podpisu zmluvy, (ods. 1) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. (ods. 2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> ,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> .

(ods. 3) Pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe:

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

(ods. 4) Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (ods. 5) Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu. (ods. 6) V súvislosti s poskytovaním úveru od spotrebiteľa alebo inej osoby sa zakazuje splniť dlh zmenkou alebo šekom.8) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s predchádzajúcou vetou veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi kedykoľvek na požiadanie vydať. Ustanovenie tohto odseku platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky. (ods. 7) Veriteľ zodpovedá za škodu vzniknutú spotrebiteľovi porušením odseku 6 veriteľom.

26. Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

27. V ustanovení § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

28. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

29. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

30. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

31. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

32. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

33. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

34. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatvárala žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovanou bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

35. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

36. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

22. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa pôvodný žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 6.700 eur a ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 119 mesačných splátkach po 97,85 eur, pri celkových nákladoch spotrebiteľa 4.683,24 eur.

37. Súd mal v danom spore za preukázané, že uzavretá úverová zmluva medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 02.04.2009 neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného má súd za to, že úver sa podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Súd vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len výška mesačnej anuitnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením.

24. V rozsudku zo dňa 27.11.2014 vo veci sp. zn. 7Co/220/2014 Krajský súd v Prešove uviedol - „Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. je i to, že táto zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia. Tento nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov.“ Obdobne rozhodol aj Krajský súd v Žiline sp. zn. 9Co/208/2012 zo dňa 18.10.2012 a 9Co/401/2012 zo dňa 06.08.2013.

25. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch, a to je vyššie uvedených ustanovení je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012).

26. V zmluve je uvedená výška celkových nákladov vo výške 11.383,24 eur, avšak tento údaj pokladá súd za nesprávny a zrejme zavádzajúci. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom v zmysle § 2 písm. g) sa celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

27. Predmetnou zmluvou o úvere bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 6.700 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 119 splátkach vo výške 97,85 eur, čo je spolu 11.644,15 eur. Ak by od tejto výslednej sumy súd odpočítal výšku poskytnutého úveru 6.700 eur, celkové náklady by sa pohybovali vo výške 4.944,15 eur a nie 4.683,24 eur ako uvedené v zmluve o úvere. Vzhľadom na túto skutočnosť súd uvedenie sumy vo výške 11.383,24 eur v zmluve považoval za zavádzajúce vo vzťahu k spotrebiteľovi a v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

28. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

38. Pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv je potrebné si uvedomiť, že nie je dôležité to, že spotrebiteľ zmluvu podpísal a s podmienkami zmluvy súhlasil. Ustanovenia zmluvných podmienok, ktoré sú formulárove predtlačené a neumožňujú jednoznačne slabšej strane (spotrebiteľovi) ich modifikáciu, predstavujú možnosť vyvolania nepriaznivých následkov na strane spotrebiteľa (Nález Ústavného súdu

ČR III. ÚS 562/12 zo dňa 24.10.2013, I. ÚS 199/11). Tento uhol pohľadu spočívajúci v rozhodujúcom princípe a to princípe ochrany práva spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je rozhodujúci pri spotrebiteľských právnych vzťahoch.

39. Ďalej sa súd zaoberal aj poplatkom za poistenie, ktoré tvorilo súčasť splátky. Súd v tomto prípade uvádza, že poistenie tak, ako bolo v predmetnej úverovej zmluve dojednané nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách. Žalobca nijako súdu nepreukázal, či skutočne došlo k dojednaniu poistenia, keďže v zmysle zmluvy v prípade nesplnenia podmienok pre prijatie do poistenia bral žalovaný na vedomie, že nemôže byť poistený a pokiaľ k poisteniu pristúpil, poisťiteľ bol oprávnený odmietnuť plniť z uzatvoreného poistenia alebo odstúpiť od poistenia. Žalobca taktiež nepredložil súdu žiaden iný doklad preukazujúci vznik poistenia, prípadne doklad o jeho nevzniknutí. Súd má taktiež pochybnosti o skutočnom oboznámení sa s uvedenými dokumentmi žalovaným v zmysle úverových podmienok, podľa ktorých podpisom úverovej zmluvy vyhlásil, že sa oboznámil s jej obsahom. S najväčšou pravdepodobnosťou možno predpokladať, že žalovaný sa pre poistenie nerozhodol po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, resp. vzniku poistnej udalosti, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy.

40. Pokiaľ ide o RPMN, súd uvádza, že ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a iných poplatkov priamo spojených s úverom. Inak povedané, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady úveru pre klienta, ktoré obsahujú prvok úrokovej sadzby a prvok ostatných súvisiacich nákladov. Pod ostatnými súvisiacimi nákladmi sa rozumejú náklady na zisťovanie informácií, administratívu, prípravu dokumentov, záruky, poistenie úverov a pod.. Ročná percentuálna miera nákladov je dôležitým kritériom pre spotrebiteľa pri porovnaní úverov z hľadiska ich výhodnosti. Zákon o spotrebiteľských kritériom pre spotrebiteľa pri porovnaní úverov z hľadiska ich výhodnosti. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje ako povinnú osobitnú náležitosť písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmyslom uvedenej zákonnej úpravy je jednoznačne ochrana záujmov spotrebiteľa, ktorý na základe uvedeného údajá vie zistiť cenu úveru a porovnávať medzi viacerými úvermi. Nie je naplnený zmysle uvedeného zákon, ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa. Uvedenie nesprávneho údajá RPMN má za následok postup podľa ustanovenia § 4 ods.3 in fine zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy.

41. Prepočtom podľa internetovej stránky súd zistil, že pri údajoch, ako sú uvedené v zmluve - úver vo výške 6.700 eur by RPMN mala byť 7,30%. V zmluve je však výška RPMN 12,40%.

42. V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi obsahuje nezodpovedajúce údaje o výške RPMN.

43. Žalovaný uviedol žalobcu do omylu tým, že údaj o úvere RPMN vyjadril označením 12,40 %, čo nekorešponduje so zákonným výpočtom a s údajmi uvedenými v zmluve (údajmi v zmluve o výške úveru, celkovej výške nákladov na poskytnutý úver, výškou mesačnej splátky, počte pravidelným mesačných splátok. Judikatúra takéto praktiky spája s omylom v podstatnej veci (porov. rozsudok NS SR 1Sžo 106/2007) „Uvedením nepravdivého údajá o výške ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), došlo k uvedeniu nepravdivého údajá o úrovni nákupných podmienok týkajúcich sa leasingových zmlúv a tým aj ku klamaniu spotrebiteľa“.

44. Používanie tejto praktiky je nekalou obchodnou praktikou (porov. rozsudok súdneho dvora C_453/10 S./S.O.S. Financ) „Obchodnú praktikou, o akú ide vo veci samej, ktorá spočíva v uvedení nižšej než skutočnej ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere, treba kvalifikovať ako „klamlivú“ v zmysle článku 6 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), pokiaľ zapríčiňuje alebo je spôsobilá zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či to tak je vo veci samej. Konštatovanie nekalosti takej obchodnej praktiky predstavuje jeden z prvkov, na ktorých

príslušný súd môže podľa článku 4 ods. 1 smernice 93/13 založiť svoje posúdenie nekalosti zmluvných podmienok týkajúcich sa nákladov na úver poskytnutý spotrebiteľovi. Také konštatovanie však nemá priamy vplyv na posúdenie platnosti uzavretej zmluvy o úvere podľa článku 6 ods. 1 smernice 93/13.

45. Uvedenie nesprávneho údaju RPMN je klamaním spotrebiteľa a niet dôvodu priznávať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie ktoré predpokladá zákon pri neuvedení RPMN v ustanovení § 4 ods.3 in fine zákona o spotrebiteľskom úvere. Súd v zmysle uvedeného má za to, že žalovanému patrila len istina úveru bez úrokov a poplatkov, tzn. 6.700 eur, ktorá bola žalobcom zaplatená.

46. V zmysle § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

47. Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu (§456 Občianskeho zákonníka).

48. Podľa §145 ods. 2 CSP zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

49. Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. (§ 146 ods. 1 CSP).

50. Nakoľko písomným podaním zo dňa 14.08.2018, žalobca zobral svoju žalobu v časti 0,03 eur s príslušenstvom späť, súd v tejto časti konanie zastavil.

51. Na základe vyššie uvedených skutočností má súd za to, že nárok žalobcu je v plnom rozsahu dôvodný. Podľa priložených listín zistil, že výška úveru, ktorým boli splatené ostatné úvery bola 6.700 eur. Žalobca z tejto istiny uhradil 10.424,38 eur. Majetkový prospech žalovaného teda predstavuje suma 3.724,38 eur.

52. Žalobca si zároveň uplatnil úrok z omeškania vo výške 5 % ročne 3.724,38 eur odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej do zaplatenia. Vzhľadom na priznaný nárok, súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.724,38 eur od 20.04.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

53. Podľa § 517 ods.1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

54. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z..

55. V zmysle ust. § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

56. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

57. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

58. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a túto priznal žalobcovi, ktorý mala vo veci plný úspech.

59. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.